

Keiichi Iwasaki

Keiichi Iwasaki Japonya'dan yola çıkan, dünyanın dört bir yanında sihir yapan ve yalnızca insan gücüyle seyahat eden bir gezgin, sihirbaz ve ilham verici bir hikâye anlatıcısı.

2002 yılında Japonya'yı terk ettikten sonra ülkesini otostopla boydan boya geçti.

Güney Kore'ye geçtikten sonra Çin'den bir bisiklet aldı ve Avrasya kıtasını bisikletle kat etti.

5.000 metre yükseklikte, Himalayalar'ı sıradan bir şehir bisikletiyle geçti.

Hindistan'ın en güney ucundan sadece insan gücüyle yola çıkarak Everest Dağı'nın zirvesine (8.848 m) ulaştı.

Ganj Nehri'ni denize kadar kürek çekerek geçti ve dünyanın en büyük gölü olan Hazar Denizi'ni aştı.

En son Portekiz'den yola çıkarak Atlantik Okyanusu'nu 106 günde kürek çekerek geçti ve Güney Amerika'daki Surinam'a ulaştı.

Şu anda Güney Amerika turuna devam ediyor; Brezilya, Paraguay ve Uruguay üzerinden geçerek Peru'ya ulaştı.

Yolculuk hikâyesi Japonca olarak kitaplaştırıldı.

Keiichi Iwasaki, sokaklardan dünya sahnelerine uzanan sihir yolculuğunda küresel çapta tanınan bir isim hâline geldi:

Roma'da sokak sihri yaparken, Italy's Got Talent programının yapımcıları tarafından keşfedildi ve böylece ilk kez televizyonda sahne aldı. Bu performansın videosu bir milyondan fazla izlendi ve onu diğer "Got Talent" yarışmaları için uluslararası sahnelere taşıyan ilk adım oldu.

2022'de Britain's Got Talent yarışmasında sahne aldı ve Altın Buton alan ilk Japon oldu. Bu anı "hayatımın en iyi anı" olarak tanımlıyor. Performansı, dünya genelinde 260 milyondan fazla izlendi.

İspanya, Bulgaristan ve Almanya versiyonlarında finale kaldı; İtalya, Birleşik Krallık ve Çekya yarışmalarında ise yarı finale kadar yükseldi.

Gösterileri oldukça çeşitli: origami sihri, karate temalı illüzyonlar, havada süzülen iskambil kartları ve özellikle "Britain's Got Talent"ta sunduğu yüzük hilesi en dikkat çekenlerden.

2001 yılında yalnızca 160 yen ile evden ayrıldınız. Bu kararı almanıza ne sebep oldu? Sizi bu yola iten bir dönüm noktası var mıydı?

Evet, doğru. 2001 yılında cebimde yalnızca 160 yen (yaklaşık 1 Amerikan doları) ile evden ayrıldım. O zamanlar 28 yaşındaydım. Bu eylem benim için büyük bir anlam taşıyordu çünkü hayatımın fazlasıyla paraya bağlı olduğunu hissediyordum. Bu yüzden, bilinçli olarak param olmadan yola çıkarak, servetten daha önemli olan şeyi ‘irade gücünü’ keşfetmek istedim. Güçlü bir iradeyle kendi yolumu çizebileceğime inanıyordum. Bu yüzden parasız seyahat etmeyi seçtim.

Bu fikir ilk kez 21 yaşında Avustralya’ya yaptığım seyahat sırasında zihnimde şekillendi. O zaman fark ettim ki, eğer paranız varsa, dilini bilmediğiniz bir ülkede bile idare edebiliyorsunuz. Bu, benim paraya ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemi sağladı. İşte bu deneyim, beni parasız seyahat etme yolculuğuna yöneltti.

Yüzlerce şehirde sihirbazlık yaptınız. Seyircilerle yaşadığınız duygusal ya da şaşırtıcı bir anınız var mı?

Evet, doğru. Gittiğim hemen her ülke ve şehirde sokak sihirbazlığı yapıyorum. Şimdiye dek 80 ülkeye gittim ve her birinde olmasa da, çoğunda sokakta sihir gösterileri yaptım.

Aklımda kalan birkaç unutulmaz hikâye var; Sanırım en mucizevi olanı İtalya'nın Roma kentinde gerçekleşti. Sokakta performans sergiliyordum, o sırada Italy's Got Talent programının televizyon ekibi yoldan geçiyordu. Gösterimi izlediler ve bana TV'ye çıkmak ister miyim diye sordular. O ana kadar yalnızca sokaklarda sihir yapmışım, bu ise ilk televizyon deneyimimdi. Gösterimin videosu bir milyondan fazla izlendi. Bu olay, başka ülkelerdeki "Got Talent" programlarında sahne almam için bir dönüm noktası oldu.

Bazı komik hikâyelerim de var; Hindistan'da, sokaktan topladığım gazete parçalarını paraya dönüştürdüğüm bir numara yaptım. Seyirciler bunun gerçek olduğuna inandı ve herkes bana gazete getirmeye başladı! Hindistan'da, Sai Baba gibi kişilerin mucizeler gerçekleştirebildiğine inanıldığı için bazıları benim yaptıklarımı da gerçek zannetmişti. Bu olaydan sonra Hindistan'da sihir yaparken her gösteriden önce yüksek sesle bağıırıyordum: "Bu bir mucize değil! Mucize değil! Sadece el çabukluğu!"

Türkiye'ye dair bir anım da var. 2021 yılında, pandeminin en yoğun olduğu dönemde, İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde sihir yapıyordum. Bir polis memuru beni durdurdu ve "sosyal mesafe yok" diyerek müdahale etti. Bu da oldukça akılda kalıcı bir andı!

Sihirbazlık sizin için hep bir meslek mi oldu, yoksa zamanla başka bir şeye mi dönüştü? Sihir hayatınızdaki anlamını nasıl değiştirdi?

Sihirbazlığa ortaokulda başladım. Öğretmenimiz sınıfta bize bir numara göstermişti ve çok ilgimi çekmişti. O zamanlar sihir sadece televizyonda görülebiliyordu, ben de sihir programlarını VHS kasetlere kaydedip tekrar tekrar izleyerek öğrenmeye çalışıyordum.

Dünyayı gezmeye başladığımda hiç param yoktu ama sihir bana çok yardımcı oldu. Dilini bilmediğim ülkelere gittiğimde bile insanlar yaptığım sihri sadece

UMUT ÖREN

izleyerek anlayabiliyordu. Sihir insanları birbirine gerçekten yaklaştırıyor; bazen biri bana içecek ya da yiyecek ısmarlıyordu, şapkamı yere koyduğumda insanlar içine bahşiş bırakıyordu. 20 yılı aşkın süredir bu yolculuğu sürdürebilmemin büyük bir nedeni bu.

Bana göre sihir sadece bir gösteri değil; insanlar arasındaki boşluğu dolduran gizemli bir gücü var.

Sihir sayesinde bu kadar uzun süre seyahat edebildim ve büyük sahnelerde performans sergileme fırsatı buldum. Sadece son birkaç gün içinde bile sihir bana harika karşılaşmalar ve dostluklar getirdi.

Farklı kültürlerde insanların sihre tepkilerini nasıl gözlemliyorsunuz? Japonya, Avrupa veya başka yerlerde insanlar size nasıl karşılık veriyor?

Farklı ülkelerde sihir yaptığımda aldığım tepkiler gerçekten çok ilginç. Farklı ülkelerde insanların hangi şeylere şaşırdığı ya da nasıl tepki verdiği çok değişiyor, bu da benim için çok keyifli.

Özellikle Avrupa'da insanların sokak gösterilerini izleme biçimleri beni çok etkiliyor; alkışları ve ilgileriyle çok takdir edici bir seyirci kitlesi var.

Bir seferinde Tunus'ta bir düğünde sihir yaptım ama gösterinin ortasında durduruldu ve sahneden indirildim. Herkesin çok şaşırdığını görebiliyordum ama yine de gösteriye devam etmemi istemediler. Nedenini hâlâ bilmiyorum.

İtalyanlara sihir yapmak da çok eğlenceliydi çünkü gösteri sırasında sürekli espri yapıyorlar, bu da atmosferi çok neşeli kılıyor.

Şu anda Güney Amerika'dayım ve buradaki insanlar çok büyük ve canlı tepkiler veriyor, bu da bana enerji veriyor.

Japonya'daki tepkilerin ise dünyadaki en sakin tepkiler olduğunu düşünüyorum. Bunun Japon kültüründe duyguların dışa fazla vurulmamasıyla ilgisi olduğunu hissediyorum.

Bu uzun yolculuk size insanlar ve hayat hakkında ne öğretti? Özellikle yalnızlık, dayanıklılık ve umut açısından neler söyleyebilirsiniz?

Beni en çok etkileyen farkındalık şu oldu: Biz hepimiz şu anda "Dünya" adlı gezegende yaşıyoruz. Uzaydan bakıldığında hepimiz sadece küçük birer noktayız. Yani doğduğum ülke olan Japonya'ya dönmesem bile, hâlâ bu Dünya'nın içindeyim.

Dünyanın pek çok farklı yerini gezdim ve her yerde insanlar aileler kuruyor ve yaşamlarını sürdürüyorlar. Yöntemler ya da yedikleri şeyler biraz farklı olabilir ama temelde hepsi aynı: hayatı devam ettirmek. Düşünceler ya da kıyafetler biraz değişse de, biz hepimiz insanız ve bu anlamda birbirimize çok benziyoruz.

30 yıl önce internetsiz bir dünyada yaşıyorduk, ama artık birini anında arayabildiğiniz bir çağdayız. Bu yüzden yalnızlık ve memleket hasreti gibi duygularla başa çıkmakta internet bana çok yardımcı oldu.

20 yıldır seyahat ediyorum olmam aynı zamanda 20 yıl yaşlandığımı anlamına da geliyor. Yirmili yaşlarımda bütün gücümle bisiklet sürebilir ve ertesi gün de kendimi iyi hissedebildim, ama artık ellili yaşlarımda yorgunluk daha çok etkiliyor. Fiziksel olarak yavaşladığımı gerçekten hissediyorum.

Umutlarım konusunda ise artık “insan gücüyle dünya turu” yolculuğumun sonuna yaklaştığımı hissediyorum. Güney Amerika’dan başlayıp Orta Amerika üzerinden geçerek, son olarak ABD’den Japonya’ya kürek teknesiyle Pasifik Okyanusu’nu geçmeyi planlıyorum. Her şey yolunda giderse, yaklaşık iki yıl içinde Japonya’ya ayak basabilirim.

Hiç Türkiye’ye geldiniz mi? Gelmediyseniz, Türkiye hakkında hep merak ettiğiniz ya da hayalini kurduğunuz bir şey var mıydı?

Evet, Türkiye’ye birçok kez geldim. İlk gelişimde Gürcistan’dan giriş yapıp, Trabzon ve Samsun üzerinden bisikletle geçerek iç kesimlerden Ankara’ya ve oradan da İstanbul’a ulaştım. Daha sonra Bulgaristan’a geçtim.

Bisikletle geçerken özellikle kırsal bölgelerde insanların inanılmaz derecede nazik olduklarını çok iyi hatırlıyorum. Bana sadece yemek ikram etmekle kalmadılar, birçok kez kalacak yer de verdiler.

Ayrıca İstanbul’da, COVID-19 pandemisinin zirvede olduğu dönemde kaldım. O dönemde Türk mutfağının çeşitliliği beni gerçekten çok şaşırtmıştı. Lokantalarda denenecek o kadar çok yemek vardı ki! Özellikle çorba, çiğ köfte, midye dolma, kumpir... liste uzayıp gidiyor.

Ancak son gelişimde, 2007’deki ilk ziyaretimle kıyasladığımda fiyatların ne kadar arttığına oldukça şaşırdım.

Türkiye, Asya ile Avrupa’nın kesişim noktasında yer alıyor; bu yüzden nereye gidersem gideyim mutlaka uğramak istediğim bir yer. Eminim tekrar geleceğim.

ICHI SAKI

Iwasaki'nin
Youtube hesabını
buradan ziyaret
edebilirsiniz!

